

Braindrain

De door Anderlecht gehaalde spits Islam Slimani (links) knokt om de bal met Oostende-speler Matej Rodin, vrijdagavond in de Jupiler Pro League. © BELGA

Ik heb te doen met de crossfanaten die gisteren naar een WK keken waar de regerende wereldkampioen niet aan meedeed omdat het niet paste in zijn programma. Een Nederlander die geen Nederlands kampioen is geworden, omdat het NK niet paste in zijn programma, heeft gewonnen van een Belg die geen Belgisch kampioen is geworden, omdat het BK niet paste in zijn programma en die rijdt voor een ploeg die crossen als een hobby ziet.

Maar nóg meer heb ik te doen met de vele voetbal liefhebbers die dit weekend weer massaal - met zo'n honderdduizend is dat - naar de stadions zijn afgezakt om daar hun favoriete club aan te moedigen in de hoop dat die zo hoog mogelijk eindigt of, in het slechtste geval, niet zakt.

Zo heb ik te doen met de Genk-supporters. Die zijn dinsdagavond al van hun wolkjes gevallen toen ze topscorer Paul Onuachu halfweg het seizoen zagen vertrekken naar Southampton, waarna een dag later hun clubje bijna met 2-1 verloor. Dat was bij Eupen, waar haast niemand nog verliet. Het werd met een VAR-momentje in extremis 1-1, maar toch ineens twee punten verloren op de concurrentie voor de titel.

De eerste concurrent is Union Saint-Gilloise. Ook met die fans heb ik te doen. Die zagen na hun wonderseizoen vorig jaar al hun eerste topaanvaller Denis Undav vertrekken en zijn zeven maanden later ook hun tweede topaanvaller Dante Vanzeir kwijt. Nog wel aan de Major League Soccer.

Nog meer heb ik te doen met de Gent-supporters die zich de voorbije weken nauwelijks konden verwarmen aan het spel van hun team, maar met Ibrahim Salah de illusie hadden dat er nog een sprankeltje creativiteit in de ploeg zat. Salah is dinsdag in het holst van de nacht vertrokken naar Rennes en dat terwijl hun team op een zucht van play-off 1 staat en alle talent kan gebruiken.

Hetzelfde geldt voor het vertrek van Nicolas Raskin en Selim Amallah bij Standard. In de plaats kwam een jeugdproduct van Club. Verder heb ik medelijden met de jeugdopleiders van diverse clubs die grote talenten als Senne Lammens, Ameen Al-Dakhil, Noah Stassin, Joyeux Masanka (straks), Noah Mbamba, Arne Engels, Mika Godts, Sekou Diawara en ten slotte Julien Duranville moesten afgeven, allemaal nog voor ze van de voetbalpapflles af zijn.

Januari 2023, de grootste braindrain ooit.

Daarom gaat mijn oprechte deelneming uit naar de fans van Royal Sporting Club Anderlecht. Die zagen niet alleen hun grootste jeugdtalent andere oorden opzoeken, ze kregen een bejaarde Algerijn als versterking van het A-elftal.

Oudere fans zullen zich nog wel herinneren hoe Anderlecht altijd alles kreeg wat het wilde. Misschien weten ze zelfs nog hoe in de zeventiger jaren twee van de beste spelers van de beste nationale ploeg van de wereld (Nederland) gewoon bij Anderlecht speelden. Of hoe later de club de eerste optie was voor elke buitenlandse, maar ook binnenlandse. Zelfs al speelde die bij Club Brugge en gold die als het grootste talent, als Constant Vanden Stock zijn portemonnee trok hadden Robbie Rensenbrink of Marc Degryse geen andere optie dan richting Brussel te trekken.

Als een leeuw stond RSC Anderlecht boven aan de

**Als een leeuw stond
Anderlecht boven
aan de voedselketen.
Vandaag is het
de opgejaagde muis**

voedselketen van het voetbal. Als dit een natuurdocumentaire was, dan is het vandaag de opgejaagde muis in een weide met boven haar buizerds en valken. Vandaag wil niemand nog naar Anderlecht en als ze dan toch een vreemde vogel op het oog hebben, presteert die het om doodleuk eerst zijn medische tests in Brussel te doen en daarna samen met zijn makelaar richting Genk te rijden. Nooit is Anderlecht meer te kakken gezet dan afgelopen dinsdag.

Inmiddels lachen ze in Antwerpen

en Brugge in hun vuistje. Jawel, meer vertrekkers dan aankomers, maar geen cruciale spelers verloren. Door clubmanagers die zich tegenwoordig CEO noemen maar zich gedragen als kruideniers wordt de enorme braindrain van de Jupiler Pro League uitgelegd als onvermijdelijk. Want veroorzaakt door opeenvolgende crises zoals corona, de verhoging van de sociale lasten en bedrijfsvoorheffing, dat hebt u vast al gehoord of gelezen. Laat u niks wijsmaken. Alles, ook de ellende van rode rekeningen, is terug te voeren op het businessmodel van ons voetbal, dat het sportieve ondergeschikt maakt aan de import en export van voetballers.

Voetbal is volksvermaak voor menigeen. Een passie voor velen. Een sociale beweging voor anderen. Onzin. Volksvermaak, passie of sociale beweging zijn dekmantels voor mensenhandel en platte commercie waarin te veel geld omgaat en te veel mensen te veel verdienen om daar ook maar iets te willen aan veranderen.